

<p>disputants-חולקים ♦</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>מימרא-statement ■</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
---	--

כתובות-האשה שנתארמלה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ				
וליתני: מודה רבי יהושע, באומר לחבירו מנה ליתני ממך ופרעתיו לך - שהוא נאמן																						⚡	◊	יה.	
משום דקא בעי למיתני סיפא:																							!	יה.	
אם יש עדים שהוא לזה ממנו, והוא אומר פרעתיו - אינו נאמן	[סיפא]																						⚡	◊	יה.
והא קיימא לן: המלוה את חבירו בעדים - אינו צריך לפרעו בעדים.																							!	◊	יה.
וליתני: מודה ר' יהושע, באומר לחבירו מנא לאביך בידי והאכלתיו פרס - שהוא נאמן																							⚡	◊	יה.
אליבא דמאן?																							!	^	יה.
אי אליבא - דרבנן																							!	!	יה.
משיב אבידה הוי	הא אמרי: [רבנן]																						⚡	!	יה.
אי אליבא דרבי אליעזר בן יעקב																							!	!	יה.
שבועה בעי	הא אמרי: [רבי אליעזר בן יעקב]																						⚡	!	יה.
פנמים שאדם נשבע על טענת עצמו, כיצד? מנה לאביך בידי והאכלתיו פרס - הרי זה נשבע, וזהו שנשבע על טענת עצמו	דתניא, רבי אליעזר בן יעקב:	♦	■	⚡																			!	◊	יה.
אינו אלא כמשיב אבידה ופטור.	חכמים:	♦	■	⚡																			!	◊	יה.
ור' אליעזר בן יעקב לית ליה משיב אבידה פטור?																							⚡	◊	יה.
בטוענו קטן.	רבי:																						!	יה.	
אין נשבעין על טענת חרש שוטה וקטן מאי קטן?	והאמר מר:	⚡																						יה.	
גדול, ואמאי קרי ליה קטן? דלגבי מילי דאביו קטן הוא.																							!	◊	יה.
אי הכי, טענת עצמו טענת אחרים היא טענת אחרים והודאת עצמו.																							⚡	יה.	
כולהי טענתא טענת אחרים והודאת עצמו נינהו																							!	◊	יה.
אלא, הכא בדרבה קמיפלגי																							!	◊	יה.
מפני מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה ישבע? חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו, והאי בכולה בעי דלכפריה, והאי דלא כפר ליה - משום דאין אדם מעיז פניו הוא, ובכולה בעי דלודי ליה, והאי דלא אודי ליה - כי הוכי דלישתמיט ליה, וסבר, עד דהוה לי זוזי ופרענא ליה, ורחמנא אמר: רמי שבועה עליה כי היכי דלודי ליה בכוליה	דאמר רבה:	■	!																					◊	יה.
לא שנא בו ולא שנא בבנו אינו מעיז, והלכך לאו משיב אבידה הוי	רבי אליעזר בן יעקב סבר:	■	!	♦																				◊	יה:
בו הוא דאינו מעיז, אבל בבנו מעיז, ומדלא העיז - משיב אבידה הוי.	רבנן סברי:	■	!	♦																				◊	יה:
העדים שאמרו: כתב ידינו הוא זה, אבל אנוסים היינו, קטנים היינו, פסולי עדות היינו - הרי אלו נאמנים																							■	מ	יה:
ואם יש עדים שהוא כתב ידם, או שהיה כתב ידם יוצא ממקום אחר - אינו נאמן.																							■	יה:	
לא שנו אלא שאמרו אנוסים היינו מחמת ממון, אבל אנוסים היינו מחמת נפשות - הרי אלו נאמנים.	רמי בר חמא:																						■	◊	יה:
כל כמיניה? כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד	אמר ליה רבא:																						⚡	◊	יה:
וכי תימא הני מילי על פה, אבל בשטר לא																							!	יה:	
עדים החתומים על השטר - נעשה כמי שנחקרה עדותן בב"ד	והא אמר ריש לקיש:																						⚡	יה:	
אלא כי אתמר - ארישא אתמר:																							■	◊	יה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

כתובות-האשה שנתארמלה	מאימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ						
הרי אלו נאמנין		[רישא]							יה:
לא שנו אלא שאמרו אנוסין היינו מחמת נפשות, אבל אמרו אנוסין היינו מחמת ממון - אין נאמנין מאי טעמא? אין אדם משים עצמו רשע.		רמי בר חמא:							יה:
אין נאמנים לפוסלו, דברי רבי מאיר		תנו רבנן: [רבי מאיר]							יה:
נאמנים.		חכמים:							יה:
בשלמא לרבנן - כי טעמייהו, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר, אלא לר' מאיר מ"ט?									יה:
בשלמא פסולי עדות - מלוה גופיה מעיקרא מידק דייק ומחתם, קטנים - נמי כדרשב"ל									יה:
חזקה אין העדים חותמין על השטר אא"כ נעשה בגדול		דאמר ריש לקיש:							יט:
אלא אנוסין מ"ט?									יט:
קסבר ר"מ: עדים, שאמרו להם חתמו שקר ואל תהרגו - יהרגו ואל יחתמו שקר.		רב חסדא:							יט:
השתא אילו אתו לקמן לאמלוכי, אמרינן להו: זילו חתומו ולא תתקטלון		אמר ליה רבא:							יט:
אין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש - אלא עבודת כוכבים וגלוי עריות ושפכות דמים בלבד		דאמר רב:							יט:
השתא דחתמו אמרינן להו אמאי חתמיתו?									יט:
אלא טעמא דר"מ - כדרב הונא אמר רב		[רבא]							יט:
מודה בשטר שכתבו - אין צריך לקיימו.		דא"ר הונא אמר רב:							יט:
מודה בשטר שכתבו - אין צריך לקיימו.		גופא, אמר רב הונא אמר רב:							יט:
גנובא גנובי למה לך? אי סבירא לך כר"מ, אימא: הלכה כר"מ		א"ל רב נחמן:							יט:
ומר היכי סבירא ליה?		אמר ליה: [רב הונא]							יט:
כי אתו לקמן לדינא, אמרינן להו: זילו קיימו שטרייכו וחותרו לדינא.		אמר ליה: [רב נחמן]							יט:
האומר שטר אמנה הוא זה - אינו נאמן.		רב יהודה אמר רב:							יט:
דקאמר מאן?									יט:
אילימא דקאמר ליה									יט:
פשיטא, כל כמיניה?									יט:
ואלא דקאמר מלוה									יט:
תבוא עליו ברכה									יט:
אלא דקאמרי עדים									יט:
אי דכתב ידם יוצא ממקום אחר, פשיטא דלא מהימני ואי דאין כתב ידם יוצא ממקום אחר, אמאי לא מהימני?									יט:
(סימן בא"ש)									יט:
לעולם דקאמר ליה, וכדרב הונא		רבא:							יט:
מודה בשטר שכתבו - אין צריך לקיימו.		דא"ר הונא אמר רב:							יט:
לעולם דאמר מלוה, וכגון שחב לאחריים, וכדברי נתן		אביי:							יט:

<p>disputants-חולקים</p> <p>◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קשיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
--	---

כתובות-האשה שנתארמלה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מנין לנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו, מנין שמוציאין מזה ונותנין לזה? תלמוד לומר: (במדבר ה') ונתן לאשר אשם לך	דתנא, רבי נתן:											◇	!	■								יט.
לעולם דקאמרי עדים, ודאין כתב ידם יוצא ממקום אחר, ודקאמרת אמאי לא מהימני? כדרב כהנא	רב אשי:											◇	!									יט.
אסור לו לאדם שישהה שטר אמנה בתוך ביתו, משום שנאמר: (איוב י"א) אל תשכן באהליך עולה.	דא"ר כהנא:											◇	!	■								יט.
ש"מ מדרב כהנא: עדים שאמרו אמנה היו דברינו - אין נאמנין מאי טעמא? כיון דעולה הוא, אעולה לא התמי.	ואמר רב ששת בריה דרב אדי:											◇	■									יט.
אסור לו לאדם שישהה שטר פרוע בתוך ביתו, משום שנאמר: (איוב י"א) אל תשכן באהליך עולה.	רבי יהושע בן לוי:											◇	■									יט.
(איוב י"א) אם און בידך הרחקתו - זה שטר אמנה ושטר פסים, ואל תשכן באהליך עולה - זה שטר פרוע.	במערכא משימיה דרב:											◇	■									יט.
מאן דאמר שטר פרוע, כל שכן שטר אמנה ומאן דאמר שטר אמנה, אבל שטר פרוע לא, דזמנין דמשהי ליה אפשיטי דספרא.												◇	■									יט.
ספר שאינו מוגה - אמר רבי אמי: עד ל' יום מותר לשהותו, מכאן ואילך אסור לשהותו, משום שנא': אל תשכן באהליך עולה.	אתמר: [רבי אמי]											◇	■									יט.
עדים שאמרו אמנה היו דברינו - אין נאמנין, מודעא היו דברינו - אין נאמנין.	רב נחמן:											◇	■	◆								יט.
אמנה היו דברינו - אין נאמנין, מודעא היו דברינו - נאמנין מ"ט? האי ניתן ליכתב, והאי לא ניתן ליכתב.	מר בר רב אשי:											◇	■	◆								יט.
תנאי היו דברינו, מהו? מודעא ואמנה היינו טעמא, דקא עקר ליה לשטרא, והאי נמי קא עקר לשטרא, או דלמא תנאי מילתא אחריתי היא?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:											◇	^									יט.
כי אתו לקמן לדינא, אמרינן להו: זילו קיימו תנאיכו וחזתו לדינא.	א"ל: [רב נחמן]											◇	!									יט.
עד אומר תנאי, ועד אומר אינו תנאי - א"ר פפא: תרויהו בשטרא מעליא קא מסהדי, והאי דקאמר תנאי הוה ליה חד, ואין דבריו של אחד במקום שנים.	[רב פפא]											◇	■									יט.
אי הכי, אפ"ל תרויהו נמי אלא אמרינן הני למיעקר סהדותיהו קאתו, האי נמי למיעקר סהדותיה קאתי.	מתקיף לה רב הונא בריה דרב יהושע:											◇	⚡									יט.
והלכתא כרב הונא בריה דרב יהושע.												◇	■									יט.
שנים חתומין על השטר ומתו, ובאו שנים מן השוק ואמרו ידענו שכתב ידם הוא, אבל אנוסים היו, קטנים היו, פסולי עדות היו - הרי אלו נאמנים	ת"ר:											◇	■									יט.
ואם יש עדים שכתב ידם הוא זה, או שהיה כתב ידם יוצא ממקום אחר משטר שקרא עליו ערער והוחזק בב"ד - אין אלו נאמנין												◇	■									יט.
ומגבינן ביה כבשטרא מעליא? ואמאי? תרי ותרי נינהו												◇	⚡									יט.
זאת אומרת: הכחשה תחלת הזמה היא, וכשם שאין מוסיפין את העדים אלא בפניהם, כך אין מכחישין את העדים אלא בפניהם.	רב ששת:											◇	!									יט.
אילו הוה קמן ומכחישין להו הוה הכחשה, ולא הוה משגיחין בהו דהוה לה עדות מוכחשת, השתא דליתנהו, דאילו הוה לקמן דלמא הוה מודו להו, מהימני?	אמר ליה רב נחמן:											◇	⚡									כ.
אוקי תרי להדי תרי ואוקי ממונא בחזקת מריה	אלא אמר רב נחמן:											◇	■									כ.
מידי דהוה אנכסי דבר שטיא דבר שטיא זבין נכסי, אתו בי תרי אמרי כשהווא שוטה זבין, ואתו בי תרי ואמרי כשהווא חלים זבין, אמר רב אשי: אוקי תרי להדי תרי ואוקי ממונא בחזקת בר שטיא.	[רב אשי]											◇	■									כ.
ולא אמרן אלא דאית ליה חזקה דאבהתיה, אבל לית ליה חזקה דאבהתיה, אמרינן: כשהווא שוטה זבין וכשהווא שוטה זבין.												◇	■									כ.
אין מוסיפין את העדים אלא בפניהן, ומכחישין את העדים שלא בפניהן, והזמה שלא בפניהן נהי דהזמה לא הוי, הכחשה מיהא הויה.	רבי אבהו:											◇	■									כ.
אם יש עדים שכתב ידם הוא זה, או שהיה כתב ידם יוצא ממקום אחר משטר שקרא עליו ערער והוחזק בב"ד - אין נאמנין.	אמר מר:											◇	■									כ.
קרא עליו ערער - אין, לא קרא עליו ערער - לא, מסייע ליה לרבי אסי												◇	■									כ.
אין מקיימין את השטר - אלא משטר שקרא עליו ערער והוחזק בב"ד.	דאמר רבי אסי:											◇	■	■								כ.
אין מקיימין את השטר - אלא משתי כתובות או משתי שדות והוא, שאכלום בעליהן ג' שנים ובשופי.	אמרי נהרדעי:											◇	■									כ.
וביוצא מתחת יד אחר, אבל מיד עצמו - לא.	רב שימי בר אשי:											◇	■									כ.
מאי שנא תחת יד עצמו דלא? דלמא זיופי מזויף, מתחת ידי אחר נמי, דלמא אזל וחזא אתא וזייף												◇	⚡									כ.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנתארמלה	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כולי האי לא מצי מכיין.													כ.
כותב אדם עדותו על השטר, ומעיד עליה אפילו לאחר כמה שנים.	ת"ר:												כ.
והוא, שזוכרה מעצמו	רב הונא:												כ.
אע"פ שאין זוכרה מעצמו.	רבי יוחנן:												כ.
ש"מ מדרבי יוחנן, הני בי תרי ידיעי סהדותא ומנשי חד מנייהו, מדכר חד לחבריה.	רבה:												כ.
עצמו מאי?	איבעיא להו:												כ.
אפילו עצמו	רב חביבא:												כ.
עצמו לא.	מר בריה דרב אשי:												כ.
והלכתא: עצמו לא. ואי צורבא מרבנן הוא, אפילו עצמו.													כ.
כי הא דרב אשי הוה ידיע ליה בסהדותא לרב כהנא, אמר ליה: מי דכיר מר האי סהדותא? אמר ליה: לא. ולא הכי והכי הוה? א"ל: לא ידענא. לסוף אידכר רב אשי, אסהיד ליה.													כ:
חזייה לרב כהנא דהוה מחסם													כ:
מי סברת עלך קא סמיכנא? אנא הוא דרמאי אנפשא ואדכרי.	א"ל: [רב אשי]												כ:
התלויות הקרובות, בין לעיר ובין לדרך, אחד חדשות ואחד ישנות - טמאות	תנן התם:												כ:
הרחוקות, חדשות - טהורות, ישנות - טמאות.													כ:
איזוהי קרובה? חמשים אמה, ואיזו היא ישנה? ששים שנה, דברי ר"מ	[רבי מאיר]												כ:
קרובה - שאין קרובה הימנה, ישנה - שאין אדם זוכרה.	רבי יהודה:												כ:
מאי עיר ומאי דרך?													כ:
אילימא עיר - עיר ממש, דרך - דרך ממש													כ:
מספיקא מי מחזקינן טומאה?													כ:
עילה מצאו וטהרו ארץ ישראל	והאמר ריש לקיש:												כ:
עיר - עיר הסמוכה לבית הקברות, ודרך - דרך בית הקברות.	רבי זירא:												כ:
בשלמא דרך בית הקברות, דומנין דמתרמי בין השמשות ומקרו קברו בתל, אלא עיר הסמוכה לבית הקברות, כולהי לבית הקברות אזל?													כ:
מתוך שהנשים קוברות שם נפליהן ומוכי שחין זרועותיהם, עד חמשים אמה אזלא איהי לחודה, טפי דברא איניש בהדה ולבית הקברות אזלא, הלכך טומאה בארץ ישראל לא מחזקינן.	רבי חנינא:												כ:
ש"מ מרבי מאיר, האי סהדותא, עד שיתין שנין מידכר, טפי לא מידכר.	רב הסדא:												כ:
ולא היא, התם הוא דלא רמאי עליה, אבל הכא כיון דרמי עליה - אפילו טובא נמי.													כ:
זה אומר כתב ידי וזה כתב ידו של חברי, וזה אומר זה כתב ידי וזה כתב ידו של חברי - הרי אלו נאמנין.													מ
זה אומר זה כתב ידי, וזה אומר זה כתב ידי - צריכין לצרף עמהם אחר, דברי רבי	[רבי]												כ:
אינם צריכין לצרף עמהן אחר, אלא נאמן אדם לומר זה כתב ידי.	חכמים:												כ:
כשתמצוי לומר, לדברי רבי - על כתב ידן הם מעידים, לדברי חכמים - על מנה שבשטר הם מעידים.													כ:
פשיטא													כ:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
--	---

כתובות-האשה שנתארמלה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מימרא												כא.			
מהו דתימא, לרבי ספוקי מספקא ליה אי על כתב ידם הם מעידים או על מנה שבשטר הם מעידים, ונפקא מינה? היכא דמית חד מינייהו לבעי שנים מן השוק להעיד עליו, דאם כן קנפיק נכי ריבעא דממונא אפומא דחד סהדא, והכא לחומרא והכא לחומרא, קמ"ל, דרבי מיפשט פשיטא ליה בין לקולא בין לחומרא שנים החתומין על השטר ומת אחד מהן - צריכין שנים מן השוק להעיד עליו, בזו רבי לקולא ורבנן לחומרא.	דאמר רב יהודה אמר רב:									!	◇	כא.			
ואי ליכא תרי אלא חד, מאי?										^	◇	כא.			
לכתוב חתימת ידיה אחספא ושדי ליה בבי דינא, ומחזקי ליה בי דינא ולא צריך איהו לאסהודי אחתימת ידיה, ואזיל איהו והאי ומסהדי אאידין.	אביי:										!	◇	כא.		
ודוקא אחספא, אבל אמגלתא לא, דלמא משכח לה איניש דלא מעלי וכתב עילויה מאי דבעי הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה מנסכים בני חורין.	ותנן:									■	■		כא.		
הלכה כדברי חכמים.	רב יהודה אמר שמואל:										■	◇	כא.		
פשיטא, יחיד - ורבים הלכה כרבים											?		כא.		
מהו דתימא הלכה כרבי מחבירו - ואפילו מחביריו, קא משמע לן.											!	◇	כא.		
(סימן: נח נד חד)												◇	כא.		
ומי אמר שמואל הכי? והא הוא שטרא דנפיק מבי דינא דמר שמואל, והוה כתיב ביה: מדאתא רב ענן בר חייא ואסהידי אחתימות ידיה ואחד דעמיה, ומנו? רב חנן בר רבה, ומדאתא רב חנן בר רבה ואסהידי אחתימות ידיה ואחד דעמיה, ומנו? רב ענן בר חייא, אשרנוהי וקימנוהי כדחזו?	רב חננא בר חייא לרב יהודה, ואמרי לה רב הונא בר יהודה לרב יהודה, ואמרי לה רב חייא בר יהודה לרב יהודה:										?	◇	כא.		
הוא שטרא דיתמי הוה, וחש שמואל לב"ד טועין, וסבר שמואל, דלמא איכא דסבירא ליה הלכה כרבי מחבירו ולא מחביריו ובהא אפילו מחביריו, סבר: אעביד רווחא כי היכי דלא מפסדי יתמי.	א"ל: [רב יהודה]										!	◇	כא.		
עד ודיין מצטרפין.	רב יהודה אמר שמואל:											■	◇	כא.	
כמה מעליא הא שמעתא	רמי בר חמא:											■		כא.	
מאי מעליותא? מאי דקא מסהיד סהדא לא קא מסהיד דיינא, ומאי דקא מסהיד דיינא לא קא מסהיד סהדא	רבא:											?	◇	כא.	
לא תציתניהו להני כללי דכייל יהודה אחי משמיה דשמואל.	אלא, כי אתא רמי בר יחזקאל:											■	◇	כא.	
איכלע רבנא אחוה דר' חייא בר אבא למזבן שומשמי ואמר, הכי אמר שמואל: עד ודיין מצטרפין.	[רבנאי]											■		כא:	
כמה מעליא הא שמעתא	אמימר:											■		כא:	
משום דקלסה אבוה דאמן, את נמי מקלסת לה? כבר פרכה רבא.	רב אשי לאמימר:											?		כא:	
שלשה שישבו לקיים את השטר, שנים מכירין חתימות ידי עדים ואחד אינו מכיר, עד שלא חתמו - מעדיין בפניו וחותרם, משחתמו - אין מעדיין בפניו וחותרם.	רב ספרא אמר רבי אבא אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא אמר רב הונא, ואמרי ליה אמר רב הונא אמר רב:											■	◇	כא:	
ומי כתבינן?												?		כא:	
האי אשרתא דייני דניכתב מקמיה דניחוהו סהדי אחתימת ידיהו - פסולה, דמתחזי כשקרא	והאמר רב פפי משמיה דרבא:											■	?	◇	כא:
הכא נמי מתחזי כשקרא													?		כא:
אלא אימא: עד שלא כתבו - מעדיין בפניו וחותרם, משכתבו - אין מעדיין בפניו וחותרם.												■	◇	כא:	
ש"מ תלת: ש"מ עד נעשה דיין, וש"מ דיינין המכירין חתימות ידי עדים - אינן צריכין להעיד בפניהם, וש"מ דיינין שאין מכירין חתימות ידי עדים - צריכין להעיד בפני כל אחד ואחד.												■	◇	כא:	
בשלמא עד נעשה דיין שמעינן מינה, אלא דיינין המכירין חתימות ידי עדים אין צריכין להעיד בפניהם - דלמא לעולם אימא לך צריכין, ושאי הכא, דקא מקיימא הגדה בחז	מתקיף לה רב אשי:												?	◇	כא:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנתארמלה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
ודיינין שאין מכירין חתימות ידי עדים צריכין להעיד בפני כל אחד ואחד - דלמא לעולם אימא לך אין צריכין, ושאיני הכא, דלא קא מקיימא הגדה כלל.												כא:
יטיב ר' אבא וקאמר לה להא שמעתא דעד נעשה דיין.	[רבי אבא]											כא:
ראוהו שלשה והן בית דין יעמדו שנים ויושיבו מחבריהם אצל היחיד, ויעידו בפניהם ויאמרו: מקודש החדש, מקודש, שאין היחיד נאמן על ידי עצמו	איתיביה רב ספרא לרבי אבא:											כא:
ואי סלקא דעתך דעד נעשה דיין, למה לי כולי האי? ליתבו בדוכתייהו וליקדש?												כא:
אף לדידי קשיא לי ושאלתיה לרב יצחק בר שמואל בר מרתא, ורב יצחק לרב הונא, ורב הונא לחייא בר רב, וחייא בר רב לרב	אמר ליה: [רבי אבא]											כא:
הנח לעדות החדש - דאוריית', וקיום שטרות - דרבנן.	ואמר להו: [רב]											כא:
שלשה שישבו לקיים את השטר, וקרא ערער על אחד מהן, עד שלא חתמו - מעידין עליו וחותם, משחתמו - אין מעידין עליו וחותם.	רבי אבא אמר רב הונא אמר רב:											כא:
ערער דמאי?												כא:
אי ערער דגולנותא												כא:
תרי ותרי נינהו												כב:
אי ערער דפגם משפחה												כב:
גלוי מלתא בעלמא הוא												כב:
לעולם אימא לך ערער דגולנותא, וקאמרי הני: ידעינן ביה דעבד תשובה.												כב:
ג' שישבו לקיים את השטר ומת אחד מהם, צריכין למיכתב במותב תלתא הוינא וחד ליתוהי.	רבי זירא: הא מלתא מרבי אבא שמיע לי, ואי לאו רבי אבא דמן עכו שריחמיה:											כב:
ואי כתב ביה שטרא דנן נפק לקדמנא בי דינא, תו לא צריך.	רב נחמן בר יצחק:											כב:
ודלמא בית דין חצוף הוא וכדשמואל												כב:
שנים שדנו - דיניהם דין, אלא שנקרא ב"ד חצוף	דאמר שמואל:											כב:
דכתיב ביה בי דינא דרבנא אשי.												כב:
ודלמא רבנן דבי רב אשי כדשמואל סבירא להו												כב:
דכתיב ביה ואמר לנא רבנא אשי.												כב:
האשה שאמרה אשת איש הייתי וגרושה אני - נאמנת, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר ואם יש עדים שהיתה אשת איש, והיא אומרת גרושה אני - אינה נאמנת.												כב:
אמרה נשביתי וטהורה אני - נאמנת, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר ואם יש עדים שנשבית, והיא אומרת טהורה אני - אינה נאמנת.												כב:
ואם משנשאת באו עדים - הרי זו לא תצא.												כב:
מנין להפה שאסר הוא הפה שהתיר מן התורה? שנאמר: (דברים כ"ב) את בתי נתתי לאיש הזה לאשה, לאיש - אסרה, הזה - התירה.	רב אסי:											כב:
ל"ל קרא? סברא היא, הוא אסרה והוא שרי לה												כב:
אלא, כי איצטריך קרא - לכדרב הונא אמר רב												כב:
מנין לאב שנאמן לאסור את בתו מן התורה? שנאמר: את בתי נתתי לאיש.	דא"ר הונא אמר רב:											כב:
הזה למה לי?												כב:
מיבעי ליה לכדתני ר' יונה												כב:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנתארמלה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
את בתי נתתי לאיש הזה, הוה - ולא ליבם.	דתני ר' יונה:										◊	כב.
האשה שאמרה אשת איש אני, וחזרה ואמרה פנויה אני - נאמנת.	ת"ר:										■ ◊	כב.
והא שוויה לנפשה חתיכה דאיסורא											‡	כב.
כגון שנתנה אמתלא לדבריה.	רבא בר רב הונא:										◊ !	כב.
אמרה אשת איש אני, וחזרה ואמרה פנויה אני - אינה נאמנת, ואם נתנה אמתלא לדבריה - נאמנת	תניא נמי הכי:										■	כב.
ומעשה נמי באשה אחת גדולה, שהיתה גדולה בנוי וקפצו עליה בני אדם לקדשה, ואמרה להם מקודשת אני, לימים עמדה וקידשה את עצמה, אמרו לה חכמים: מה ראית לעשות כן? אמרה להם: בתחלה שבאו עלי אנשים שאינם מהוגנים, אמרתי מקודשת אני, עכשיו שבאו עלי אנשים מהוגנים, עמדתי וקדשתי את עצמי											◊ ○	כב.
וזה הלכה העלה רב אחא שר הבירה לפני חכמי באושא											○	כב.
אם נתנה אמתלא לדבריה - נאמנת.	ואמר: [חכמים באושא]										■ ◊	כב.
אמרה טמאה אני, וחזרה ואמרה טהורה אני, מהו?	בעא מיניה שמואל מרב:										^	כב.
אף בזה אם נתנה אמתלא לדבריה - נאמנת.	אמר ליה: [רב]										!	כב.
תנא מיניה ארבעים זימנין, ואפ"ה לא עבד שמואל עובדא בנפשיה.											○	כב:
שנים אומרים מת ושנים אומרים לא מת, שנים אומרים נתגרשה ושנים אומרים לא נתגרשה - הרי זו לא תנשא, ואם נשאת - לא תצא	ת"ר: [ת"ק]										◊ ■ ◊	כב:
תצא.	רבי מנחם בר יוסי:										◊ ■ ◊	כב:
אימתי אני אומר תצא? בזמן שבאו עדים ואח"כ נשאת, אבל נשאת ואח"כ באו עדים - לא תצא.	אמר רבי מנחם בר יוסי:										■ ◊	כב:
מכדי תרי ותרי נינהו, הבא עליה באשם תלוי קאי											‡	כב:
כגון שנשאת לאחד מעדיה.	רב ששת:										! ◊	כב:
היא גופה באשם תלוי קיימא											‡	כב:
באומרת ברי לי.											!	כב:
שנים אומרים מת ושנים אומרים לא מת - הרי זו לא תנשא, ואם נשאת - לא תצא. שנים אומרים נתגרשה ושנים אומרים לא נתגרשה - הרי זו לא תנשא, ואם נשאת - תצא.	רבי יוחנן:										■ ◊	כב:
מאי שנא רישא, ומאי שנא סיפא?											‡	כב:
תרגמה - בעד אחד, עד אחד אומר מת - הימניהו רבנן כבי תרי, וכדעולא	אביי:										! ◊	כב:
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים,	דאמר עולא:										■ !	כב:
והאי דקאמר לא מת הוה ליה חד, ואין דבריו של אחד במקום שנים.											!	כב:
אי הכי, אפ"ל לכתחלה נמי											‡ ◊	כב:
משום דרב אסי											!	כב:
(משלי ד') הסר ממך עקשות פה ולזות שפתים הרחק ממך.	דא"ר אסי:										■ ! ◊	כב:
סיפא, עד אחד אומר נתגרשה ועד אחד אומר לא נתגרשה - תרוייהו באשת איש קמסהדי, והאי דקאמר נתגרשה הוה ליה חד, ואין דבריו של אחד במקום שנים.	[אביי]										! ◊	כב:
לעולם תרי ותרי נינהו, וראה ר' יוחנן דבריו של ר' מנחם בר יוסי בגרושין, ולא ראה במיתה מ"ט? מיתה - אינה יכולה מכחשתו, גרושין - יכולה מכחשתו.	רבא:										! ◊	כב:
ומי חציפה כולי האי?											‡	כב:

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנתארמלה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האשה שאמרה לבעלה גרשתני - נאמנת, חזקה אין אשה מעיזה פניה בפני בעלה	והאמר רב המנונא:												כב:
הני מילי היכא דליכא עדים דקא מסייעי לה, אבל היכא דאיכא עדים דקא מסייעי לה - מעיזה ומעיוה.													כב:
כגון דאמרי עדים עכשיו מת עכשיו גירשה, מיתה ליכא לברורה, גירושין איכא לברורה, דאמרינן לה: אם איתא דהכי הוה, אחזי לן גיטיך.	רב אסי:												כב:
שנים אומרים נתקדשה ושנים אומרים לא נתקדשה - הרי זו לא תנשא, ואם נשאת - לא תצא. שנים אומרים נתגרשה ושנים אומרים לא נתגרשה - הרי זו לא תנשא, ואם נשאת - תצא.	תנו רבנן:												כב:
מאי שנא רישא, ומאי שנא סיפא?													כג.
תרגמה - בעד אחד, עד אחד אומר נתקדשה ועד אחד אומר לא נתקדשה - תרוייהו בפנויה קמסהדי, והאי דקאמר נתקדשה הוה ליה חד, ואין דבריו של אחד במקום שנים. סיפא, עד אחד אומר נתגרשה ועד אחד אומר לא נתגרשה - תרוייהו באשת איש קמסהדי, והאי דקאמר נתגרשה הוה ליה חד, ואין דבריו של אחד במקום שנים.	אביי:												כג.
לעולם תרי ותרי, ואיפוך, שנים אומרים ראינוה שנתקדשה ושנים אומרים לא ראינוה שנתקדשה - הרי זו לא תנשא, ואם נשאת - תצא.	רב אשי:												כג.
פשיטא, לא ראינוה אינה ראייה													כג.
לא צריכא דדיירי בחצר אחד, מהו דתימא, אם איתא דנתקדשה קלא אית לה למילתא, קא משמע לן, דעבדי אינשי דמקדשי בצנעא.													כג.
סיפא, שנים אומרים ראינוה שנתגרשה ושנים אומרים לא ראינוה שנתגרשה - הרי זו לא תנשא, ואם נשאת - לא תצא.	[רב אשי]												כג.
מאי קמ"ל? אע"ג דדיירי בחצר אחד, היינו הך													כג.
מהו דתימא, גבי קדושין הוא דעבידי אינשי דמקדשי בצנעא, אבל גבי גירושין, אם איתא דאיגרשא קלא אית לה למילתא, קמ"ל, דעבידי אינשי דמקדשי ודמגרשי בצנעא.													כג.
ואם משנשאת באו עדים - לא תצא כו'.													כג. <
רבי אושעיא מתני לה ארישא	[רבי אושעיא]												כג.
רבה בר אבין מתני לה אסיפא.	[רבה בר אבין]												כג.
מאן דמתני לה ארישא, כ"ש אסיפא, דבשבויה הקילו ומאן דמתני לה אסיפא, אבל ארישא לא.													כג.
לימא, בדרב המנונא קמיפלגי, דמאן דמתני לה ארישא - אית ליה דרב המנונא, ומאן דמתני לה אסיפא - לית ליה דרב המנונא													כג.
לא, דכולי עלמא אית להו דרב המנונא, והכא בהא קמיפלגי													כג.
כי איתמר דרב המנונא - בפניו, אבל שלא בפניו מעיזה	דמר סבר: [רבה בר אבין]												כג.
שלא בפניו נמי אינה מעיזה.	ומר סבר: [רבי אושעיא]												כג.
ואם משנשאת באו עדים וכו'.													כג. <
לא נשאת - נשאת ממש, אלא כיון שהתירה לינשא אע"פ שלא נשאת.	אבוה דשמואל:												כג.
והא לא תצא קתני													כג.
לא תצא מהתירה הראשון.													כג.
אמרה נשבית וטהורה אני, ויש לי עדים שטהורה אני, אין אומרים נמתין עד שיבאו עדים, אלא מתירין אותה מיד	ת"ר:												כג.
התירה לינשא, ואחר כך באו עדים ואמרו לא ידענו - הרי זו לא תצא, ואם באו עדי טומאה, אפי' יש לה כמה בנים - תצא.													כג.
הני שבוייתא דאתין לנהרדעא, אותיב אבוה דשמואל נטורי בהדייהו.													כג.
ועד האידנא מאן נטריניהו?	א"ל שמואל:												כג.
אילו בנתך הווין, מי הוית מזלזל בהו כולי האי?	א"ל: [אבוה דשמואל]												כג.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנתארמלה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
הואי (קהלת י') כשגגה שיוצא מלפני השליט, ואישתבין בנתיב דמר שמואל ואסקינהו לארעא דישראל.												◊
אוקמן לשבווינהו מאבראי ועיילי לבי מדרשא דר' חנינא, הא אמרה נשביתי וטהורה אני, והא אמרה נשביתי וטהורה אני, שרינהו.												◊
סוף עול אתו שבוינהו												○
בנן דמוריין אינון.	רבי חנינא:											○
איגלאי מילתא דבנתיב דמר שמואל הווין												○
פוק איטפל בקרובותיך	רבי חנינא לרב שמן בר אבא:											○
והאיכא עדים במדינת הים	אמר ליה לרבי חנינא: [רב שמן בר אבא]											⚡
השתא מיהת ליתנהו קמן, עדים בצד אסתן ותאסר?	[רבי חנינא]											!
טעמא דלא אתו עדים, הא אתו עדים מיתסרא												⚡
כיון שהתירוה לינשא אף על פי שלא נשאת	והאמר אבוה דשמואל:											⚡
עדי טומאה איתמר.	רב אשי:											!
שתי נשים שנשבו, זאת אומרת נשביתי וטהורה אני וזאת אומרת נשביתי וטהורה אני - אינון נאמנות												■
ובזמן שהן מעידות זו את זו - הרי אלו נאמנות.												■
אני טמאה וחברתי טהורה - נאמנת	ת"ר:											■
אני טהורה וחברתי טמאה - אינה נאמנת												■
אני וחברתי טמאה - נאמנת על עצמה ואינה נאמנת על חברתה												■
אני וחברתי טהורה - נאמנת על חברתה ואינה נאמנת על עצמה.												■
אני טהורה וחברתי טמאה - אינה נאמנת.	אמר מר:											■
היכי דמי?												^
אי דליכא עדים												!
על עצמה אמאי לא מהימנא? נשביתי וטהורה אני קאמרה												⚡
אלא פשיטא דאיכא עדים												!
אני וחברתי טמאה - נאמנת על עצמה ואינה נאמנת על חברתה	אימא מציעתא:											⚡
ואי דאיכא עדים, אמאי לא מהימנא?												⚡
אלא פשיטא דליכא עדים												!
אני וחברתי טהורה - נאמנת על חברתה ואינה נאמנת על עצמה	אימא סיפא:											⚡
ואי דליכא עדים, אעצמה אמאי לא מהימנא?												⚡
אלא פשיטא דאיכא עדים												!
רישא וסיפא דאיכא עדים, מציעתא דליכא עדים?												⚡
אין, רישא וסיפא דאיכא עדים, מציעתא דליכא עדים.	אביי:											!

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כתובות-האשה שנתארמלה	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
כולה דאיכא עדים, ואיכא עד אחד דקא אפיך:		רב פפא:														בג
אמרה אני טמאה וחברתי טהורה, ואמר לה עד אחד את טהורה וחברתך טמאה - איהי שויתא לנפשה חתיכה דאיסורא, חברתה משתריא אפומא דידה																בג
אני - טהורה וחברתי טמאה, ואמר לה עד אחד את טמאה וחברתך טהורה - איהי כיון דאיכא עדים לאו כל כמינה, חברתה משתריא אפומא דעד																בג
אני וחברתי טמאה, ואמר לה עד אחד את וחברתך טהורה - איהי שויתא לנפשה חתיכה דאיסורא, חברתא משתריא אפומא דעד.																בג
הא תו למה לי? היינו רישא																בג
מהו דתימא הני תרווייהו טהורות נינהו, והאי דקאמרה הכי? (שופטים ט"ו) תמות נפשי עם פלשתים היא דקא עבדה, קמ"ל.																בג
אני וחברתי טהורה, ואמר לה עד אחד את וחברתך טמאה - איהי כיון דאיכא עדים לאו כל כמינה, חברתה משתריא אפומא דידה.																בג
הא תו למה לי? היינו רישא דרישא																בג
מהו דתימא כי מהימנא - במקום דפסלה נפשה, אבל במקום דמכשרא נפשה - אימא לא מהימנא, קא משמע לן.																בג
וכן שני אנשים, זה אומר כהן אני וזה אומר כהן אני - אינן נאמנין, ובזמן שהן מעידין זה את זה - הרי אלו נאמנין		[ת"ק]														בג
אין מעלין לכהונה על פי עד אחד		רבי יהודה:														בג
אימתי? במקום שיש עוררין, אבל במקום שאין עוררין - מעלין לכהונה על פי עד אחד		רבי אלעזר:														בג
מעלין לכהונה על פי עד אחד.		רשב"ג אומר משום רבי שמעון בן הסגן:														בג
כל הני למה לי?																בג
צריכי, דאי תנא מודה רבי יהושע, משום דאיכא דררא דמונא, אבל עדים דליכא דררא דמונא - אימא לא ואי תנא עדים, משום דלעלמא, אבל איהו דלנפשיה - אימא לא ואי אשמעינן הני תרתי, משום דמונא, אבל אשת איש דאיסורא - אימא לא.																בג
נשביתי וטהורה אני למה לי?																בג
משום דקא בעי למיתני, ואם משנשאת באו עדים - הרי זו לא תצא.																בג
הניחא למאן דמתני לה אסיפא, אלא למאן דמתני לה ארישא מאי איכא למימר?																בג
משום דקא בעי למיתני שתי נשים שנשבו.																בג
ושתי נשים שנשבו למה לי?																בג
מהו דתימא ניהוש לגומלין, קמשמע לן.																בג
וכן שני אנשים למה לי?																בג
משום דקא בעי למיתני פלוגתא דרבי יהודה ורבנן.																בג
אני כהן וחברי כהן - נאמן להאכילו בתרומה, ואינו נאמן להשיאו אשה - עד שיהו ג', שנים מעידין על זה ושנים מעידין על זה		ת"ר: [ת"ק]														בג
אף אינו נאמן להאכילו בתרומה - עד שיהו שלשה, שנים מעידין על זה ושנים מעידין על זה.		רבי יהודה:														בג
למימרא, דרבי יהודה חיזי לגומלין, ורבנן לא חיזי לגומלין																בג
והא איכא שמעינן להן																בג
החמרין שנכנסו לעיר, ואמר אחד מהן שלי חדש ושלי חברי ישן, שלי אינו מתוקן ושלי חברי מתוקן - אינו נאמן		דתנן: [ת"ק]														בג
נאמן		רבי יהודה:														בג

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

כתובות-האשה שנתארמלה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	רב אדא בר אהבה אמר רב:											◊ !	כד.
מוחלפת השיטה.													כד.
לעולם לא תיפוך, בדמאי הקילו, רוב עמי הארץ מעשרין הן.	אביי:												כד.
דרבי יהודה אדרבי יהודה קשיא, דרבנן אדרבנן לא קשיא?	רבא:												כד.
אלא דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא, כדשנינן דרבנן אדרבנן לא קשיא, כדאמר רבי חמא בר עוקבא:	[רבא]												כד.
בשכלי אומנותו בידו	[רבי חמא בר עוקבא]												כד.
הכא נמי בשכלי אומנותו בידו.													כד:
והיכא אתמר דרבי חמא בר עוקבא?													כד:
הקדר שהניח קדירותיו וירד לשתות, הפנימיות - טהורות, והחיצונות - טמאות	אהא דתנן:												כד:
אלו ואלו טמאות	והתניא:												כד:
בשכלי אומנותו בידו, מפני שיד הכל ממשמשת בהן.	רבי חמא בר עוקבא:												כד:
אלו ואלו טהורות	והתניא:												כד:
בשאינן כלי אומנותו בידו.	רבי חמא בר עוקבא:												כד:
הפנימיות טהורות, והחיצונות טמאות	ואלא הא דתנן:												כד:
היכי משכחת לה?													כד:
דסמיכא לרשות הרבים, ומשום חיפופי רשות הרבים.													כד:
ואיבעית אימא: ר' יהודה ורבנן במעלין מתרומה ליוחסין קמפלגי.													כד:
מהו להעלות משטרות ליוחסין?	איבעיא להו:												כד:
היכי דמי?													כד:
אילימא דכתיב ביה אני פלוני כהן חתמתי עד													כד:
מאן קא מסהיד עילויה?													כד:
לא צריכא, דכתיב ביה אני פלוני כהן לויתי מנה מפלוני וחתימו סהדי													כד:
מאי? אמנה שבשטר קא מסהדי, או דלמא אכולה מילתא קא מסהדי?													כד:
מעלין	חד: [רב הונא/רב חסדא]												כד:
אין מעלין.	וחד: [רב הונא/רב חסדא]												כד:
מהו להעלות מנשיאות כפים ליוחסין?	איבעיא להו:												כד:
תיבעי למ"ד מעלין מתרומה ליוחסין, ותיבעי למ"ד אין מעלין													כד:
תיבעי למ"ד מעלין													כד:
הני מילי תרומה דעון מיתה היא, אבל נשיאות כפים דאיסור עשה - לא, או דלמא לא שנא?													כד:
תיבעי למ"ד אין מעלין													כד:
הני מילי תרומה דמיתאכלא בצנעא, אבל נשיאות כפים דכפרהסיא, אי לאו כהן הוא כולי האי לא מחציף אינש נפשיה, או דלמא לא שנא?													כד:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כתובות-האשה שנתארמלה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מעלין	חד: [רב חסדא/רב אבינא]											כד:
אין מעלין.	וחד: [רב חסדא/רב אבינא]											כד:
מהו ההעלות מנשיאות כפים ליוחסין?	רב נחמן בר יצחק לרבא:											כד:
פלוגתא דרב חסדא ורבי אבינא.	א"ל: [רבא]											כד:
הלכתא מאי?												כד:
אנא מתנייתא ידענא	א"ל: [רבא]											כד:
גדולה חזקה, שנאמר: (עזרא ב') ומבני הכהנים בני חביה בני הקוץ בני ברזילי אשר לקח מבנות ברזילי הגלעדי אשה ויקרא על שמם, אלה בקשו כתבם המתיחשים ולא נמצאו ויגאלו מן הכהונה, ויאמר התרשאת להם אשר לא יאכלו מקדש הקדשים עד עמוד כהן לאורים ותומים, אמר להם: הרי אתם בחזקתכם, במה הייתם אוכלים בגולה? בקדשי הגבול, אף כאן בקדשי הגבול	דתניא, רבי יוסי:											כד:
ואי סלקא דעתך מעלין מנשיאות כפים ליוחסין, הני כיון דפרסי ידיהו אתי לאסוקינהו												כד:
שאני הכא, דריע חזקיהו, דאי לא תימא הכי, למאן דאמר, מעלין מתרומה ליוחסין, כיון דאכלי בתרומה אתי לאסוקינהו אלא לאו משום דריע חזקיהו.												כד:
ואלא מאי גדולה חזקה?												כה.
מעיקרא אכול בתרומה דרבנן, השתא אכול בתרומה דאורייתא.												כה.
ואי בעית אימא: השתא נמי בתרומה דרבנן אכול, בתרומה דאורייתא לא אכול, וכי מסקינן מתרומה ליוחסין - בתרומה דאורייתא, בתרומה דרבנן לא מסקינן.												כה.
ואלא מאי גדולה חזקה?												כה.
דאע"ג דאיכא למיגזר משום תרומה דאורייתא - לא גזרינן.												כה.
ובתרומה דאורייתא לא אכול? והא כתיב: (עזרא ב') אשר לא יאכלו מקדש הקדשים, מקדש הקדשים הוא דלא אכול, הא בתרומה דאורייתא אכול												כה.
ה"ק: לא במידי דאיכרי קדש, דכתיב: (ויקרא כ"ב) וכל זר לא יאכל קדש, ולא במידי דאיכרי קדשים, דכתיב: (ויקרא כ"ב) ובת כהן כי תהיה לאיש זר היא בתרומת הקדשים לא תאכל												כה.
במורם מן הקדשים לא תאכל.	ואמר מר:											כה.